

Apoštol Filip

Příběh-podobenství o žízni Pravdy

Paul definitivně zabloudil v nekonečné poušti... Písek byl všude, kam oko dohlédlo. Písečná bouře skončila. Ale to, co se podobalo cestě, zmizelo beze stopy...

Teprve teď chápal, jak si uškodil tím, že neposlechl rady, aby přečkal nepohodu a vypravil se na cestu později. Jemu se ale zdálo, že pár hodin jízdy autem nemůže představovat nebezpečí. Proč odkládat odjezd o několik dní, když je možné dojet už dnes?...

Opravit auto bylo nemožné...

... Od toho «dnes» už uběhl víc než týden. Tři dny strávil u porouchaného auta, zaneseného pískem. Potom se rozhodl jít a jít, odevzdat se do vůle Boží. Šanci přežít už skoro neměl. Voda už mu žádná nezbyvala. A přemýšlet o tom, jak hloupě vyplýval tu vodu, co měl s sebou, bylo nesnesitelné...

Cesta, kterou chtěl překonat za den, se stala nekonečnou...

* * *

Poušť je ještě pořád pouští... Současná civilizace jenom dělá dojem, že ji může ovlivnit.

Ve dne je vyčerpávající vedro, v noci lezavá zima...

Auta, velbloudi pro turisty a poutníky, hotel s náznakem evropského komfortu — to všechno zůstalo v jiném světě.

... Fata morgána na poušti...

Považoval vyprávění o preludích za uměleckou fikci. I když on sám, jako známý spisovatel, takovými technikami nikdy neopovrhoval.

Teď ho ty «výmysly» pronásledovaly. Kolikrát jen uviděl jakési jezero obklopené stromy — a šel z posledních sil k němu...

Teď už se snažil preludům nevěřit. Ale bylo to jedno, stejně šel tam, kde se zdálo, že mu kyne spása. Vždyť bylo třeba dělat aspoň něco! Jenom sedět a čekat na smrt, to neměl v povaze.

* * *

Jednou zvečera se obrátil k Bohu: «Jestliže mě chceš odsud vzít, udělej to přímo teď! Ale jestli můj život ještě má smysl a je pro Tebe potřebný — ukaž mi cestu k záchraně!»

Paul ani pořádně nevěděl, ke kterému Bohu se obrací. Kolik jen už o tom přečetl v knihách!... Dokonce i on sám toho nemálo napsal o vírách a náboženstvích různých národů.

Ale teď — Koho vlastně teď vzýval celou duší?

Skoro ho ta myšlenka rozesmála.

Ale jistota, že tohle je jediné správné řešení, v něm sílila: «Musí přece být Ten, Koho nazývají Otce Nebeským, Stvořitelem, Tvůrcem!...»

Paul prosil, aby mu ukázal cestu nebo ukončil jeho život přímo teď.

Nenaléhal. Jenom prosil, aby mu dal odpověď, ukázal východisko... do života nebo do smrti: «Ať rozhodne On. Jestli On existuje, Milosrdný a Všemohoucí, — pak se dozvím odpověď.»

Uložil se k spánku s myšlenkou na to, že se nejspíš už neprobudí tady, v tomhle světě, v téhle poušti.

Ale přišlo ráno a nic se nezměnilo.

Chladno noci vystřídalo žhoucí vedro...

A on šel a šel, bez naděje prostě šel, a ztrácel poslední síly z únavy a žízně, nekonečné jako poušť.

* * *

Najednou uviděl v písku stopy — nedávné stopy lidských nohou!

Kolem nikdo nebyl. Ale tohle nemohl být přelud: ty stopy byly tady, u jeho nohou, mohl si je ohmatat rukama!

Paul sebral zbytek sil a dal se do křiku.

Sípavý křik, který se vydral z jeho přeschlého hrdla, mu samotnému připadal tichý a žalostný. Znovu zakřičel a volal na pomoc toho, kdo tudy prošel úplně nedávno.

Poušť mu odpovídala mlčením.

Vydal se po stopách neznámého člověka. Byla to jeho poslední naděje.

Paul se pokoušel přemýšlet o tom, že Bůh... Se přece jenom projevil! Vždyť on, Paul, prosil, aby mu ukázal cestu — a teď už zná směr!

Stmívalo se, ale dohnat neznámého poutníka se Paulovi nepodařilo.

Naděje ho skoro opustila: vždyť zahlédnout šňůrku stop, kterou stále silněji pokrýval písek, už bylo potmě nemožné.

Ale přihodil se ještě jeden zázrak: uviděl v dálce oheň!

Paul napnul poslední síly, a přitom si pro sebe opakoval jako zaklínadlo frázi z nějaké knihy o pouštích, že *v noci faty morgány nebývají*.

Oheň nemizel.

* * *

Paul se přibližoval k tomu ohýnku v nekonečné husté tmě...

Konečně vešel do kruhu světla z malého ohně.

U ohně seděl člověk. Nebyl to Arab. Bylo možné ho nazvat Evropanem. Měl na sobě světlý oblek, přes něj vlněnou pelerínu. Pokud by teď byl na místě Paula ten bývalý, snadno všechno ironizující člověk, pak ten «bývalý Paul» by řekl, že šaty neznámého by se lépe hodily k nějakému herci, představujícímu poustevníka na poušti v době prvních křesťanů.

Ale teď Paulovi nebylo do skepse nebo ironie.

Neznámý Paulovi pokojně pokynul na znamení pozdravu a upřel na něho pohled svých naprosto podivuhodných očí, do kterých bylo možné se ponořit — a jakoby utonout, zmizet. Neznámý ho gestem pozval, aby si přisedl k ohni.

Pak ze záhybů oděvu vytáhl hliněný pohár a podal ho Paulovi. Pohár se rázem naplnil vodou...

Paul, který úplně nechápal, co se děje, pronesl přeschlými rty:

— Můžu vypít všechno?

— Ano, můžeš uhasit žízeň, — hlas Neznámého byl právě tak podivuhodný, jako Jeho oči. Jako by v něm zněla sama nekonečnost Klidu... Ale to všechno si Paul uvědomoval jakousi částí sama sebe, kterou sem ten hlas, přicházející z neznámých *hlubin*, zvedal a zahaloval něžnou přítomností čehosi tajemného...

... Paul si vzpomněl, jak chtěl jednou udělat interview s jedním Indem, který žil jako poustevník v horské jeskyni. Stálo ho tehdy spoustu sil, aby udělal senzační reportáž o indické józe. Ale on mu stejně na jeho otázky nezačal odpovídat. Jenom Paulovi řekl: «Ještě nejsi připravený!» A potom zazpíval jeden jedinečný zvuk-mantru... Znělo to, jakoby to byl zvuk z nekonečné mlčenlivosti; byl naprosto nepodobný huhňavému zpívání manter spoustou «guru», které tehdy v Indii

potkával na každém kroku. Něco v tomto duchu si Paul zapsal do svého deníku, ale potom na tu příhodu z nějakého důvodu zapomněl ve shonu a běhu života...

Hlas Neznámého byl podobný tomu zvuku, ale říkal samá všední slova.

... Ale teď Paul pil, pil a pil... Stále očekával, že voda bude vypita, ale ona neměla konce...

— Můžeš se na chvíli zastavit: voda nezmizí a bude vždy, kdy to bude zapotřebí,
— pronesl s úsměvem Neznámý.

Paul se s jistými obtížemi odtrhl od poháru a postavil ho, stále ještě plný, vedle sebe.

Pak Neznámý k Paulovi natáhl ruku, jakoby mu něco podával. Paul se několik sekund upřeně díval na tu půvabnou dlaň, ozářenou světlem ohně, dokud neviděl, že na dlani leží chléb.

Chléb se najednou... objevil! Nebo by se spíš mohlo říci, že se chléb *stal viditelným*...

Paul si vzal třesoucímá se rukama ještě teplý úlomek a poděkoval. Neznámý mlčky přikývl na odpověď.

Únava a ještě cosi, jako stav hlubokého průzračného klidu, zahalovaly Paula ze všech stran a znemožňovaly, aby se podivil nebo polekal. Všechno bylo... jako by se to samo sebou rozumělo. Jako by každý den pil z poháru, ze kterého voda nemizí a jedl materializovaný chléb.

Potom Neznámý Paulovi doporučil, aby odpočíval.

— Můžu Ti položit otázku?

— Ptej se.

— Ty jsi halucinace?

— Ano, předpokládám jsem, že mi ze všech otázek, které se u tebe nahromadily, položíš právě tuhle, — a On se zvonivě rozesmál a natáhl k Paulovi dlaň, na které před chvílí materializoval chléb, aby si ji mohl ohmatat.

Ruka byla obdivuhodně krásná, s jemnými půvabnými prsty. Pokožku Neznámého pokrývalo stejnoměrné zlatavé opálení člověka s bílou pletí, který mnoho času tráví na slunci. Neznámý byl z hmoty, kterou bylo možné nahmatat.

— Ano, tohle Moje současné tělo je zcela materiální skutečnost, — potvrdil. — Ale existuje ještě i jiná Skutečnost. A kvůli tomu, že není materiální, nepřestane být Skutečností.

Ale raději si o tom pohovoříme zítra. Teď ze všeho nejvíce potřebuješ odpočinek.

Paul si lehl u ohně. Neznámý ho přikryl svou vlněnou pelerínou jako přikrývkou. Paul skoro okamžitě usnul...

* * *

Zrána, jakmile otevřel oči, pokoušel se Paul porozumět, jestli bylo všechno, co viděl, — snem, výplodem fantazie, roznícené od žízně, hladu a únavy, nebo, přece jenom, skutečností...

Podivuhodný Neznámý byl na svém původním místě.

Přivítal Paula mlčky — lehkým úsměvem a kývnutím hlavy.

Paul pozdravil anglicky a krátce se zamyslel nad tím, jakým jazykem spolu včera rozmlouvali?... Paul od dětství lehce ovládal jak angličtinu, tak i francouzštinu, ale v poslední době mu byla bližší angličtina, a knihy psal také anglicky.

— Měl by ses umýt, — řekl Neznámý anglicky.

— Nebo dáváš přednost tomu, mluvit francouzsky? — pronesl francouzsky právě tak dokonale, jako předtím anglicky.

— Angličtina se mi líbí víc... Ale umýt se tady — kde?

Neznámý natáhl ruku směrem k dost velkému kamenu. Kámen po určité chvíli napětí a za zvuku, připomínajícího tlesknutí, pukl. A z vytvořené praskliny začala proudit voda.

Paul znovu pil a pil... Potom se celý umyl chladnou čistou vodou, která teď proudila do malé mělké prohlubně vedle kamene. Postupně se vytvářelo malé jezero...

— Oblečení si také můžeš vyprat.

Paul vyplnil, co mu bylo řečeno. Potom si rozložil vyprané prádlo uschnout na kámen, ze kterého vytékal právě zrozený pramen.

* * *

Paul se vrátil k ohni ve vlněné peleríně Neznámého.

V té době rozkládal Neznámý na improvizovaném stole z kousku čistého plátna chléb, ořechy a ovoce. A k tomu — poháry s vodou a šťávou.

Paul přicházel ke stolu. Otočil se tam, kde se před chvílkou myl a prověřoval: nezmizel ten kouzelný pramen? Kámen s vytékajícím pramínkem průzračné vody byl na svém místě. Vedle něho bylo malé jezírko. Na jeho druhém břehu se neznámo odkud objevily antilopy a hasily žízeň. Polekaly se udiveného Paulova pohledu.

— Neplaš je, ony chtějí pít. Sedni si ke stolu, snídaně je hotova. A potom můžeme pokračovat v diskuzi.

Paul si přisedl vedle.

— Jak to všechno děláš?

— A jak Ježíš nakrmil tisíce lidí několika chleby?

— Ale to je křesťanská legenda...

— A Já jsem si myslel, že jsi křesťan. Vždyť dokonce nosíš křížek... Nebo je to jenom tak: na okrasu nebo na ochranu, jako u pohanů, pro všechny případy nebo «proti uřknutí»?

— Máš skoro pravdu. I když mě v dětství pokřtili — moc dobrý křesťan se ze mě nestal: stále podléhám pochybnostem a čtu rukopisy různých národů o jejich «bozích» a vírách...

— Hledat Pravdu není hřích! Číst a poznávat — má smysl! Dokonce i Ježíš utratil roky života na poznávání rozličných vírů různých národů — předtím, nežli začal Sám kázat Pravdu. A tvůj křest se nepočítá... Duše musí přijmout jiný Křest!

Nicméně, teď je čas jídla.

A On zvoucím gestem ukázal na pohoštění, rozložené na čistém plátně...

Paul byl zaujat hašením hladu a žízně a skoro nepřemýšlel o tom, jak zázračným způsobem se od včerejšího večera všechno změnilo...

* * *

Když se snídaně chýlila ke konci, Neznámý ještě zachovával mlčení. Nejedl mnoho a nepospíchal. Potom Paul uslyšel jakoby uvnitř sebe otázku:

— Chtěl jsi jenom zahnat hlad a žízeň — nebo potřebuješ pokračovat v životě kvůli něčemu většímu? Kvůli čemu bys chtěl žít v tomhle těle: co poznat, pochopit, vykonat?

Neznámý pak pomalu pronesl nahlas ta slova, která Paul právě uslyšel uvnitř sebe-duše.

Paul se zamyslel. Jako ve zrychleném filmu se před ním objevil jeho celý život: vybavilo se mu dětství se zářivým vnímáním krásy a dobra, studium na vysoké škole, vzrůstající skepse, kariéra novináře a spisovatele... Jeho poslední kniha — «Cestovní zápisky osamělého poutníka» měla úspěch... Potom přišel boj o honorář a kvalitu nákladu, konflikt s vydavatelem... O čem snil, když psal knihu? O penězích,

o slávě, o užitku toho, že lidem odhaluje neznámé? Jsou ve skutečnosti vůbec někomu potřebné všechny jeho úvahy o tajných učeních starověkého Egypta, křesťanství, islámu, hinduizmu, o náboženských mýtech a legendách různých národů? Všechno tohle se zdálo tak významné před několika týdny, ale teď...

— Tvoje příští kniha může být zajímavější. Teď máš příležitost zeptat se na to, co je pro tebe důležité a dostat odpovědi. Můžeš se ptát.

— Kdo jsi?

— To není pro začátek ta nejvhodnější otázka. Moje jméno je Filip. A ostatní se dozvíš postupně.

Následující otázka zamrzla Paulovi na rtech, a neodhodlal se ji pronést nahlas: «Ty jsi Apoštol, Společník a Učedník Ježíše? Ale jak je to možné: před dvěma tisíci let — a... teď... živý?»

Ale Filip stejně na nepronosenou otázku odpověděl — opět jakoby hlasem, který Paul slyšel *uvnitř*. A poté On znovu zopakoval vyřčené; pomalu a klidně pronášel slova:

— Proč si myslíš, že to není možné. Vždyť jsi přece hledal setkání s Tím, Kdo ti otevře Cestu k poznání Pravdy. Používám slovo *Cesta* proto, že odhalit Pravdu druhé duši přímo není možné, právě tak, jako nelze za druhého uhasit žízeň. Každý si pro sebe otevírá Věčné Pravdy sám. Ale je možné mu trochu pomoci najít cestu.

Ty ses snažil jít k Bohu právě tak, jako ses tady v poušti vrhal za přeludy. Jeden přelud v životě jsi zaměňoval druhým, ale ani jeden tě nepřibližoval k Pravdě. A ze všech stran tě pronásledovalo takové množství rozptylování, že jsi mohl zbloudit nebo dokonce úplně zapomenout na Cíl.

Jestliže množství lidí společně míří nějakým směrem, zdá se jim, že vědí kudy jít. Ale to vůbec není vždycky tak...

... Paul pochopil, že komunikace vyslovováním myšlenek nahlas není při kontaktu s Filipem nutná. Filip sice řeč používal, ale jenom jako potvrzení: aby v Paulově mysli nevznikaly pochybnosti, že porozuměl tomu, co vnímal jako odpovědi.

Paul se kdysi nechával unášet otázkou o možnosti telepatie, ale nemyslel si, že se to tak jednoduše může přihodit jemu samotnému.

Filip pokračoval:

— Proč si myslíš, že zjevení ve «vzkříšeném» těle na Zemi po tak dlouhém časovém úseku není možné? Vždyť ty sám věříš v reálnost Ježíšova vzkříšení, konkrétně, i v materiálním Božském těle? Dokonce jsi napsal celý článek o Turínském plátně, které otisklo negativ Ježíšovy tělesné podoby při dematerializaci Jeho těla. A ty sám jsi dokazoval, že Ten, Kdo dovedl dematerializovat Svoje tělo, by ho dokázal i snadno znovu zrekonstruovat...

Proč se domníváš, že On tomu nechtěl naučit i druhé?

— A Ty ses to naučil?

— Ano, ale ne hned.

A teď mi řekni ty: kdo jsi?

... Obyčejná otázka Paula zaskočila: vždyť Filip stejně, jak se zdálo, o něm věděl všechno, dokonce i četl jeho články.

— Říkají mi Paul, — Paul se rozhodl zasoupeřit si s Filipem v lakoničnosti.

— Proč jsi tady — člověče, žijící na planetě Zemi? Přemýšlel jsi o tom?

— Ano, přemýšlel... Předpokládal jsem, že my všichni jsme tady proto, abychom se učili...

— To není špatná odpověď!

— Ano, hledal jsem Pravdu! Líčil jsem ve svých knihách všechno, co jsem viděl, poznával a považoval za významné. Zařazoval jsem do nich i svoje úvahy o tom, co jsem viděl, o lidech, které jsem potkal, o legendách, které jsem slyšel...

— Co se stane se všemi tvými poznatky, až zemře tělo?

— Zůstanou moje knihy... Možná, že pomůžou v hledání jiným...

— Myslíš si, že jsi žil už předtím, nežli ses narodil v tomhle těle? A že budeš žít bez těla po jeho smrti? A že se narodíš v novém těle, abys pokračoval v zdokonalování?

— To není fér! Ty jsi sliboval, že odpovíš na moje otázky, ale místo toho mě sám zasypáváš otázkami, na které jsem odpovědi hledal a nenašel!

— Já ti pomáhám naučit se správné odpovědi nacházet! Zatím jsem teprve začal!

Ty jsi mnohokrát správné i nesprávné odpovědi na svoje otázky četl, ale Pravdu jsi nepoznal! Mnohokrát jsi kolem Pravdy procházel! Všechno *vnější* poznání je jenom slupka! Je v něj možné věřit nebo nevěřit... Ale taková víra nic v člověku nezmění!

— Křesťanství neuznává učení o reinkarnaci, hinduizmus...

— A co ty sám? Vždyť Já mám přehled o tom, že jsi sečtělý a dobře seznámený s tím, co hlásají současné doktríny odlišných směrů víry, které samy sebe nazývají křesťanskými. Četl jsi i spoustu dalších knih různých národů... Já se ale ptám: co si o tom myslíš ty sám?

— Pokládal bych za spravedlivé nové vtělení pro toho, kdo udělal chyby, pro toho, kdo začal s poznáváním, ale nepoznal ještě všechno. Zdá se mi to rozumnější, nežli věčné utrpení pekla nebo věčná blaženost ráje. Nezdá se mi logická smrt, například, nemluvněte, jestliže je jeho život ukončen, sotva začal... Mělo by ještě dostat příležitost!

— Výborně! Skvěle! Už děláš úspěchy!

— Ale lidé si na svoje minulé životy nepamatují. A ti nemnozí, kteří tvrdí, že si pamatují, nejsou schopni dokázat, že to nejsou fantazie. A Bible a další knihy to nevysvětlují...

Ty jsi přemýšlel o poslání tvého života i života dalších bytostí, o vzájemných spojeních duší, které přicházejí na Zemi, o tom, že Bůh, pokud On existuje, musí být spravedlivý, nemám pravdu?

— Ano, dobře jsi zformuloval moje myšlenky. Já jsem nechápal, proč různé národy tak rozdílně uctívají Nejvyšší Sílu, Boha, a prohlašují, že jenom jejich víra je pravá, že jenom «jejich Bůh» opravdu existuje? Ale jsou i ty, které vyznávají množství Bohů nebo Svatých...

— Ty jsi chtěl získat hotovou odpověď z knih. Ale ty jsi hledal *zvenku*. Pravdu je třeba najít *uvnitř*.

Za prvé, a to jsi udělal, je nezbytné si určit cíl a hledat ho. Vždyť kolik je těch, koho poslání života vůbec nezajímá, a oni jen prostě plují po proudu a podřizují se reflexům a instinktům... Ale existují i druzí lidé, kteří jsou připraveni utratit celý život na hledání Pravdy!

To druhé, co je třeba udělat, je přímé poznání Pravdy vlastní zkušeností. Vchod do těchto stavů je *uvnitř* tebe.

Ježíš ukázal způsob sblížení s Tvůrcem: «Bůh je Láska!» To znamená, že Ho je možné poznat, jenom pokud se staneme duší-láskou prostřednictvím rozvinutí sebe jako duchovního srdce.

Krišna o tom také učil: «Jenom lásce je dáno nazírat Mne v Mojí Skryté Podstatě a splynout se Mnou!»

Aby člověk poznal sám sebe jako Átman, Vyšší «já», a aby mohl poznávat prvotní Vědomí a vlít se do Něho, musí se stát rozvinutou a milující duší! Křesťané-hésychasté považovali tuto etapu — tj. přeměnění sebe-duše v duchovní srdce za nejdůležitější.

To poznání, které obdržíš na úrovni slov, a ne na základě zkušenosti duše, stejně zůstává jen *vnějším*, povrchním poznáním. Je to jen informace pro zamyšlení,

je prospěšná, ale... Ale Pravda může být skutečně poznána jenom vlastní zkušeností! To je to poznání, získávané jako stav vědomí ve Splynutí s Bohem.

Zpočátku jsou takové chvíle krátké. Ale existuje možnost dosáhnout úrovně poznání, o kterém Ježíš říkal: «Já i Otec jsme Jedno!»

— Dokázali to všichni Apoštolové?

— Mnozí. Jedni — rychleji, druzí se ještě potřebovali vtělovat.

Ale vždyť tohle nepoznali jen Ježíš a Jeho Učedníci.

Ti, Kdo dosáhli Splynutí s Prvotním Vesmírným Vědomím, Velikým Vesmírným «My», které lidé pro jednoduchost nazývají Bohem, — Ti mohou čerpat Poznání bezprostředně ze Všeobecného Zdroje Lásky, Moudrosti a Síly, které jsou Jim teď k dispozici. Všechno Poznání, nahromaděné v Absolutnu, je Jim poskytnuto na první požádání. A je to omezeno jenom schopnostmi a zkušeností toho Vědomí, které toto Poznání vnímá.

— Ty chceš říci, že Ti, Kdo dosáhli Splynutí, mohou mít také omezení?

— Já chci říci, že možnost zdokonalování je neomezená! To se vztahuje i k Evoluci a Životu Toho Jediného, skládajícího se z Množství.

Ale aby člověk mohl začít tuto Cestu, musí na sobě zapracovat.

Nahradit naráz svoje zvířecí instinkty Božskou uvědomělostí není možné.

Duše se pozvolna vyvíjí po stupních rozvoje: od nižších forem vědomí — k vyšším. Tato evoluce začíná v droboučkových kapičkách vědomí, rostoucích ve spojení s krystalickými mřížkami minerálů. Poté zárodky duší rostou, sjednocené s těly rostlin, potom živočichů.

Jedině člověk, dozrálý v dlouhé řadě vtělení, je schopen zdokonalovat sebe-duši — vědomě. Tohle není první vtělení, ve kterém ty sám hledáš Pravdu, a teď máš reálnou šanci uspět.

Stal ses vegetariánem. Vybral sis to z přesvědčení člověka, který nechce zabíjet zvířata, která se ničím neprovinila. To je seriózní první krok na cestě dobra.

Zabýval ses hathajógou. Je pravda, že ses jí zabýval jako tělocvikem pro zdraví. Ale dokonce i v této variantě to přineslo svoje výsledky. Energie tvého těla jsou očištěné a jsou ve velice dobrém stavu, pokud budeme porovnávat se statistickým průměrem většiny lidí.

Jsi připraven k tomu, aby ses mohl pokusit vystoupit na vysoké stupně duchovní Cesty. Chceš to?

— Cožpak můžou být pochybnosti! Ano!

— Pro začátek bys měl prostudovat nemateriální, ale zcela skutečné struktury svého organismu: čakry a meridiány. To ti umožní prozkoumat vzájemný poměr duše-dživy — a jejího materiálního obalu, tj. těla.

* * *

Filip začal s Paulovou výukou.

Vysvětlil mu, jak může přemísťovat koncentraci sebe-duše po čakrách a meridiánech. Paul reálně pocítil, jak se mění stav duše prostým ponořením, například, do čakry anáhaty: klid a láska se stávají přirozenými, myšlenkové dominanty mizí.

Několik dní se Paul věnoval čištění těchto energostruktur.

Druhým úkolem, který mu Filip zadal, bylo naučit se žít duchovním srdcem. Ted' musel Paul zapracovat mnohem déle: vždyť zvyk neustále o něčem přemýšlet, ho naučil žít v čakrách hlavy.

Ale Filip mu vysvětloval:

— Je třeba se naučit být neustále duchovním srdcem. Ono je nejdůležitějším základem správně se rozvíjející duše!

Duchovní srdce se musí stát mnohem větším, nežli čakra anáhata, nacházející se uvnitř hrudního koše, odkud začínalo svůj růst.

Umění být duší-láskou, která se stala mnohem větší, nežli rozměry materiálního těla, zásadně mění status člověka. Je to první stupeň duchovní Cesty. Už jenom jeho prosté dosažení dělá ráj přirozeným stavem!

A tento stupeň také otevírá dveře do tajného světa Božské Skutečnosti!

Ezoterická Cesta je určena jenom zralým a moudrým duším. Ale umění žít jako duše-láska může být ukázáno každé duši, neuškodí nikomu. Přiblíží jakékoliv duše ke světlu a radosti bytí už za života těla. A po smrti těla zabezpečí život duše v blažené harmonii ráje!

* * *

Paul teď trávil mnoho času v meditacích, a zaplňoval duší-láskou prostor nad povrchem Země.

Nekonečná poušť, která se mu předtím zdála tak nelítostná a krutá, teď... poskytovala možnost rozšiřovat se duchovním srdcem stále více a zaplňovat celý její prostor.

Jeho předchozí pokusy «meditovat» — vsedě se zkříženými nohama a soustředěný v hlavě nebo mezi obočím, teď vypadaly směšně, jako hra dítěte, které si hraje na to, o čem ještě nic neví...

A Filip před Paulem postupně otevíral nové obzory:

— Ted' už jsi pochopil to, že jsi duše, a ne jenom tělo, obdařené rozumem a orgány pro vzájemnou součinnost s okolním materiálním světem. Ted' máš příležitost poznat i to, že Bůh je také Skutečnost. Já ti pomůžu získat první zkušenost přímého vnímání Boha.

Ale pro to je nezbytně třeba pocítit ještě i skutečnost života duše bez těch omezení vnímání, které jsou způsobeny materiálním tělem.

Člověk-duše je spojen s tělem. Toto spojení se formuje v procesu embryonálního vývoje. Člověk, který se narodí v materiálním světě, se s pomocí těla učí vidět, slyšet, cítit a myslet. Od dětství začíná vzájemně spolupůsobit se světem hmoty s pomocí tohoto nástroje — materiálního těla.

Ale všechno tohle může dělat i duše, která nemá tělo. Ona může vidět, slyšet, cítit a myslet v jiných úrovních bytí vědomí v Absolutnu.

Existují obrovské potenciální možnosti pro ovládnutí hmoty z Božské úrovně bytí. Ale to je pro tebe zatím vzdálená perspektiva. Chodit po vodě a materializovat chléb nebo vodu může jenom duše, která realizovala svoji Jednotu s Prvotním Vědomím — Bohem! Pro to se duše, osvobozená od omezení hmoty, musí naučit žít a působit v nejjemnějších vrstvách Absolutna.

Nesmrtelná materiální těla nemají všechny Duše, které dosáhly Božskosti. Úplně zbožstvit hmotu těla, podobně jako Ježíš, dokázali nemnozí. Ale vzít si tělo s sebou z materiálního světa není nezbytná známka dosažení Splynutí s Tvůrcem.

Takže, hlavní závěr: vtělený člověk-duše může vzájemně spolupůsobit s druhými dušemi a s Bohem! Ted' o tom — jak?

Vrátíme se k naší praktické práci. Sliboval jsem ti zkušenost takového vzájemného působení.

Pro to musí být duše rozvinuta jako duchovní srdce, tj. jako láska. Pokud není — všechno se omezuje na fantazie-myšlenkové obrazy, vytvářené myslí. To je ten «kámen úrazu», který zastavoval velice mnoho těch, kteří začínali svoje duchovní hledání.

Takže, nejdůležitějším krokem na Cestě — je rozvinutí duchovního srdce.

Pocít' se celý v čakře anáhate, jako v místnosti. Ted' otevři okno dopředu — a očisti místnost od všeho harampádí a stínů.

Dále, ať tvoje láska, jako něžné světlo, svítí a osvětluje prostor vpředu! Jako světlomet nebo světlo reflektorů automobilu v noci osvětlují prostor před tebou — tak i láska duše může osvěcovat a laskat prostor a všechno živé v něm! Zpočátku osvěcuj prostor v hranicích, viditelných tělesnými očima, a potom stále dále a dále...

... Paul miloval noční jízdu automobilem po prázdné silnici... A teď pro něj bylo velice lehké pocítit světlo, které osvěcuje prostor vepředu! Jakoby teď světlo srdce osvěcovalo jeho cestu životem. *Vidění duše* se teď stalo skutečností!

Filip pokračoval:

— Teď se v tělesném počátečním příbytku duchovního srdce — čakře anáhatě — můžeš obrátit obličejem duše dozadu. Tam můžeš otevřít druhé okno, otevírající se do prostranství Božského Světla.

Zkus se podívat z čakry anáhaty dozadu — právě tak, jako ses díval dopředu...
Vidíš Světlo?

— Ano.

— Potom *tam* budeš zkoumat samotné *Hlubiny* Božského Světla, kde se uskutečňuje proces Stvoření.

Ale teď — vyjdi do toho Světla! Ponoř se do Něho, jako do nekonečného Oceánu! Rozplyň se v NĚm, odejdi co možná nejdále...

Teď zkus ze Světla pohlédnout tam, kde jsi žil předtím v těle...

A znovu — ať je jenom Světlo!

Ty jsi byl připraven přijmout od Boha zkušenost smrti těla. Tohle teď je část takové zkušenosti: život v Božském Světle bez pocíťování těla. Jestli tělo zemře — pak ty přece... zůstaneš! A budeš pokračovat žít ve Světle, když Jím jsi, není to tak?

Když jsi v tom Světle, můžeš Ho pocíťovat mezi prsty rukou duše.

Nebo se můžeš pokusit objímat Jeho — Nekonečného — objetími těchto rukou. To přivádí do stavu blažené radosti, nadšení!

On se skládá ze vzájemně splynutých Vědomí Dosáhnuvších.

Je možné vnímat Jeho Přání a Záměry.

Pocíťuj svoje ruce duše! Jsou ohromné a mohou být ještě větší, větší... Mohou se všeho dotýkat konečky prstů nebo brát na dlaň jakoukoliv bytost.

V křesťanské tradici toto Světlo nazývají Svatým Duchem, v hinduizmu — Bráhmanem.

Až splyneš s Proudem tohoto Světla, a budeš Jím, prolévej se skrz svoje materiální tělo svrchu — dolů, zezdola — nahoru, zezadu — dopředu! To — teče Řeka Božské Lásky. Uč se vždycky pocíťovat sebe v Jednotě s touto Láskou!

... Paul podivuhodným způsobem vnímal sám sebe ve splynutí s Řekou Božského Světla, a v té samé chvíli... jeho tělo stálo na písku.

On byl teď Částí tohoto Světla.

Pochopil to, o čem četl v Novém Zákoně: vstříc Bohu-Duchu musíme vycházet duší!

Byl nekonečně svobodný a nekonečně šťastný!

Ale tento stav dlouho netrval: únava z meditace ho donutila vrátit se do těla.

— No, právě teď jsi opravdu dostal Křest Duchem Svatým! — pogrataloval mu Filip. — Můžeš se teď považovat za opravdového křesťana!

A proces postupného přeměnění duše v Božské Světlo se nazývá *osvícením*. A tomu, kdo se upevní ve stavu Božského Světla, říkají *Osvícený*.

* * *

Ale v přestávkách mezi takovými meditacemi se Paul znovu pocíťoval jako zajatec těla. A to ho roztrpčovalo.

Filip mu jednou odpověděl na jeho nahlas nevyřčené myšlenky na toto téma:

— Nejde všechno najednou. Dokonce i ty, Který už máš nemalou duchovní zkušenost z minulých životů, potřebuješ čas, aby sis osvojil nový stav duše.

Ještě budeš muset dlouho pracovat na růstu a rozšiřování sebe jako duchovního srdce a na dalším pročišťování všech struktur uvnitř těla a jejich zaplňování Božským Světlem.

Až když nahradíš energie uvnitř těla Božským Světlem, bude pro tebe lehké žít v tomto Světle po celý čas. Teprve pak se může Světlo stát tvým Domovem — Domovem duše, který nemusí opouštět, bez ohledu na to, že se tělo nachází v materiálním světě.

... Filip Paulovi každý den ukazoval nové techniky práce na rozšiřování duše jako lásky a výměně energií v těle.

* * *

Po uplynutí ještě několika dní se jednou večer zeptal Filip Paula:

— Nechtěl by sis promluvit s Ježíšem?

— S Ježíšem? Já?

— Co tě tak překvapilo? Neodvažuješ se? Ale vždyť přece předpokládáš, že Ježíš může uslyšet to, co Mu lidé říkají? A Ti, kdo pronášejí modlitby v chrámech, přece mohou s jistotou předpokládat, že je slyší?

Mnozí vzývají právě Ježíše, o Něm toho lidé vědí více, nežli o množství Druhých, kteří dosáhli stavu Krista.

A Je všechny dohromady, i každého z Nich zvlášť, můžeme nazývat Svatým Duchem.

Můžeme si zvolit, ke komu z Nich se budeme obracet.

A z tohoto množství Dokonalých se skládá Tvůrce!

Jejich vcházení do Tvůrce je podobné tomu, jako když kapky vody, která se vlévá do oceánu, vzájemně splývají s těmi kapkami, které se vlily do oceánu už dříve.

Tito Dokonalí tvoří Veliké Jednotné «My»! Někdo Ho nazývá Bůh Otec, někdo — Tao, někdo — Alláh, ale rozdíl je jenom ve slovech.

Božské Vědomí, nazývané Prvotním, — to přece také je množství Božských Duší, sladěných v *Jedno!*

Ale každý z Nich může ve Stvoření působit, když zosobní Část Sebe. Právě tak, jako se může vlna zvednout nad oceán, a zůstává přitom jeho neoddělitelnou součástí, tak můžou i Dosáhnuvší projevovat Sami Sebe, a zůstávat přitom v Jednotě s Oceánem Tvůrce.

Takže, chtěl by sis pohovořit s Ježíšem?

— Ano! — pronesl rozhodně Paul, který pochopil, že pokud by odmítl, nikdy by si to neodpustil... Něco z jeho novinářské minulosti se před ním mihlo jako postranní myšlenka: «Nikdy bych si nepomyslel, že bych mohl udělat interview se samotným Ježíšem!».

... Objevilo se Světlo, podobné vycházejícímu slunci, které přicházelo z nemateriální *hlubiny*... Světlo se přiblížilo. Začala se v Něm zjevovat Ježíšova podoba.

A je to Ježíš, živý Ježíš!

On a Filip se objali...

Poté Ježíš přistoupil na vzdálenost natažené ruky k Paulovi. Paul se pokusil dotknout jeho oblečení. Ježíš se skládal ze Světla, nebylo to materiální tělo.

Ježíš promluvil:

— Tohle není vidina. Je to skutečnost. Copak ti ještě nestačila Filipova slova, která ti objasňovala, že rozdíl mezi hmotou a Světlem je všeho všudy v úrovni zjemnělosti energií?

K čemu potřebuješ Moje materiální tělo? Abys napsal senzační reportáž o setkání s Ježíšem? Aby každý, kdo si tvoji knihu přečte, začal hledat setkání s Mým materializovaným tělem?

No tak se podívej: Moje tělo může být i materiální.

Ježíš zhmotnil Světlo Svého těla a sedl si vedle Paula a Filipa u ohně. A pokračoval:

— Vždyť zázraky nic zásadního v lidských duších nemění! Nicméně, Já budu rád, pokud napíšeš o tom, že každý člověk, modlíci se v chrámu, spěchající v davu ve velkém obchodě, jedoucí vlakem, nebo plavící se na lodi — může stát, sedět, mluvit a nevšimnout si toho, že Ten, vedle Koho se on nebo ona právě nacházejí, je Ježíš. Já jsem byl mnohokrát právě takhle mezi vtělenými lidmi, ale oni Mně nepoznávali, neslyšeli Mně...

Nebylo by špatné, kdyby každý člověk věděl, že když uprostřed shonu někoho odstrkuje lokty, že může odstrkovat, a přitom si toho nevšimnout, i Ježíše...

Vždyť vidět v každém člověku bratra nebo sestru se lidé stejně za celý ten čas nenaučili...

Jestliže bych přišel, jako předtím, a ukazoval bych zázraky — určitě by Mě nazvali «falešným prorokem»!...

Ale ti, kdo Mě znají, — ti nepotřebují Moje tělo, tvořené hmotou.

— Ale proč jsi tedy před 2000 lety přišel právě v těle?

— Já jsem byl tehdy poslán do tohoto pekla utrpení a soužení pozemského života, abych proti němu poskytl lék a protijed. A to jsem udělal, když jsem zanechal Učení o *Cestě Lásky!*

Uprostřed tmy nevědomosti té doby jsem zažehl Světlo Pravdy. Ukázal jsem možnost zůstat jenom Láskou — dokonce i uprostřed nenávisti a dalších ohavností lidských duší! Zjevil jsem lidem *Cestu Lásky!* Vyprávěl jsem o možnosti vyjít z pekla — ke Světlu Tvůrce, k Jeho Poznání a ke Splynutí s Ním!

Cesta sloužení Bohu — znamená jít tam, kde je zle, kde tě budou nenávidět, zabíjet... A při tom je třeba zůstat jenom čistou Láskou, pokračovat dále přinášet lidem Pravdu o Bohu! Každý z Přicházejících od Otce Nebeského v těle na Zem — tohle demonstruje Svým životem!

Ve slovech je všechno jednodušší. Ale Kristus právě tak musí žít, každý den a hodinu, každou minutu pozemského života, a nesmí dopustit, aby uhasl plamen Jeho srdce a byla přerušena Sounáležitost s Otcem!

Jsi připraven začít to uskutečňovat? Vždyť právě kvůli tomu bylo naplánováno naše setkání!

— Nevím, jestli jsem schopný?...

— To nepoznáš, dokud se nepokusíš!

Pověz, a Hrdinský Čin Tvého pozemského života, pomohl někomu? Potřebovali ho lidé? Vždyť oni znovu všechno zapomněli!

— Moje Učení pomohlo mnohým. Vždyť lidé potřebují vědět o *Cestě dosažení Sounáležitosti s Tvůrcem!*

Ti, kdo Mne pochopili, tou *Cestou* šli. Mnozí došli, další se jen přiblížili a ještě pokračují dál.

Dokonce, i když zhoustne tma kolem a není naděje, že vysvitne Světlo, — pak právě *láska* zachraňuje před temnotou, umožňuje se udržet a najít oporu jenom v Bohu!

— Ale co to, co natropilo takzvané «křesťanstvo»? Křížové výpravy? Inkvizice? Vždyť to ani člověku nejde na rozum!

— Jakýkoliv lék se při nesprávném používání může stát jedem...

Dokonce i to nejužitečnější slovo nebo činnost, používané nevhodným způsobem nebo pro špatné záměry, — mohou přinést zlo...

A to už nemluvím o překrucování, které úmyslně přidávali ti, kdo přeměňovali Učení o Bohu — ve způsob, jak vládnout lidem ve svůj prospěch!

Při falešném používání se síla může stát násilím, opatrnost — zbabělostí, nadměrná péče — potlačováním rozvoje.

I víra v bytí Boha také může člověka uchránit od špatnosti. Ale zločinní vůdcové náboženských hnutí dělají z lidí, kteří se dostali pod jejich vliv právě vykonavatele zla.

Jenom osvojená láska umožňuje získat Moudrost rozlišení dobra a zla — v té úrovni, jak je rozlišuje Bůh.

A přitom je všechno tak prosté!...

Každý člověk se přímo teď může stát Mým učedníkem — přímo, bez prostředníků!

Chtěl bych, abys lidem o tom vyprávěl.

Přičemž, aby se někdo stal Mým učedníkem, — kvůli tomu se vůbec nemusí nacházet vedle Mého těla!

... Ježíš rozpustil Svou tělesnou podobu ve Světle... a pokračoval v rozhovoru. Paul teď Ježíšovi, Který byl jen Světlem-Láskou, Světlem-Něžností, lehce rozuměl. A to porozumění bylo větší, nežli jen prosté poslouchání slov.

Ve Světle dále zněl Ježíšův hlas:

— Já jsem Všudypřítomný! Já se můžu přímo teď objevit vedle každého člověka!

Každý se může snažit plnit ve svém životě principy bytí, doporučené Bohem. A to bude to pravé křesťanství! A nejen Já, ale i velmi mnozí Dosáhnuvší budou pomáhat každému takovému člověku!

Teď Mi věnuj pozornost: tvá mysl se úplně uklidnila a otevřelo se *ticho* — *ticho duchovního srdce!*

Boha je možné vnímat jenom rozvinutým duchovním srdcem. Jenom duše, která se stala láskou, se může přitisknout k Božské Duši, která je Láska. K tomu jsem vybízel lidi už tehdy — slovy «Bůh je Láska!»

Ale není možné to někomu předat jen s pomocí slov! Ale ty — Mě obejmí! Moje Světlo a Láska — tě čekají! Já už velice dávno na tento okamžik čekám! Miluji tě!

... Zůstal jenom Ježíš — Blažené Světlo Boha, Které ho ponořilo do Sebe a rozpustilo v Sobě...

Měkký Ježíšův hlas pokračoval:

— Zkus pocítit, že se tu nacházejí Mnozí.

Právě — jmenovitě, Filip. Teď už Ho vždy dokážeš poznat. A vůbec není nutné, aby On byl s tebou tělesně — aby mohl pokračovat ve tvé výuce.

... Prostor Božského Světla — prostor jiné reality bytí, zpočátku ohromující Svou Něžností, Krásou, Majestátem a Prostotou, — teď už Paul jasně vnímal, protože On sám teď byl v Něm a Jím.

Věčně se rozvíjející Vědomí, *Božské «My»*, — se skládá z Množství Dokonalých Vědomí. Ono nezná úpadek ani smrt! Ale je naplněno zralou Moudrostí a Všemohoucností, slitých s něžnou a starostlivou Laskavostí Dokonalé Lásky!

* * *

Nastal poslední den Paulova a Filipova života u pramene uprostřed pouště.

Filip řekl:

— Končí doba našeho společného pobytu zde. Etapa tvé výuky s pomocí Mého materiálního těla se chýlí ke konci. Dále můžeš vnímat pomoc a poučení pro tvůj růst bez Mojí přítomnosti na hmotné úrovni.

Četl jsi o *meditaci Kříž*? Celou úplnost této meditace, zahrnující «Pravo» a «Levo», je ti souzeno poznat později.

Ale teď, před tím, než se rozejdeme, musíme udělat ještě jednu práci. Jako památku na naše setkání můžeme darovat této poušti novou oázu. A ještě přesněji, vrátit tu, co zde byla před tisíciletími.

Voda už tu je. Zbývá zasít semena.

Vezmi tyhle datlové pecky a ještě tato semena určitých rostlin, které tu dokážou zakořenit.

Paul a Filip obešli dokola novorozené jezero a rozházeli semena podél břehu.

— Ty si myslíš, že tu něco může vyrůst? Vždyť je tu jenom písek! — zeptal se Paul.

— Tam, kde je pramen, se může vždy rozvíjet život! K vodě přitáhnou zvířata, brzy vzejdou první rostliny — a půda se tam naplní silou a dá možnost vyklíčit mnohým dalším semenům.

Ty teď také v sobě neseš Pramen Pravdy.

Budeš také muset nemálo zapracovat, abys «vzdělal pole» sebe-duše, tj. abys poznal veškerou úplnost Splynutí s Bohem a osel «pole» mnohými semeny. Můžeš v ještě větší míře vypěstovat sám sebe a pomoci v tom druhým. Můžeš to dělat všude, kde budeš žít a pracovat. A úrodu sklídí Bůh!

To je vše! Přišel čas, aby se naše těla rozloučila.

Ty ses už začal učit vnímat duši a chápat Boží Záměry!

Umění stýkat se duši s Božskými Dušemi ti pomůže, abys nikdy nezůstal bez rady a pomoci. Nejsem to jenom Já a Ježíš, Kdo vešli do tvého života. Všichni Vyslanci Světla jsou vždy připraveni pomoci těm, kdo se na Ně obracejí. Zavolej!

... Objali se.

Poté Filip bez ohlednutí odcházel. Lehký větřík zanášel pískem Jeho stopy.

Paul naplnil vodou čutoru, uložil zásoby provize, které mu nechal Filip, a vydal se k lidem...

Za tři dny došel tam, kde kypěl normální lidský život.

A neměl ani jeden materiální důkaz všeho toho, co se mu přihodilo, kromě té podivuhodné skutečnosti, že zůstal naživu.